

אחרי ההתרגשות

האמיתית, באה

ההתרגשות המזוייפת

עוד פרק של דם וזוועה נרשם בתולדות ישראל.

הקורבנות נקברו. הזעקות נדמו. אחרי התרגשות האמת, באה המזוייפת. כל דמגוג פתח את פיו. כל עסקן רודף-פירסומת הוסיף פיסטופטים משלו. פלוני תבע להפעיל בישראל את עונשי המוות, ראשיה ממשה נאם על "דם ילד יהודי", רב ראשי דיקלם על "עמלק של ימינו". כמו תמיד.

רק בשון סערתי התרגשות, האמיתית והמזוייפת, ניתן יהיה לשקול בקור-רוח את המסקנות המתחייבות מן המעשה. פעולה צבאית נוספת, כמו מיבצע-הליטאני העקוב מדם אחרי פעולת כביש-החוף העקובה מדם? או בחינה מחודשת של הבעייה הפלסטינית, כדי לבודד את הקיצונים ולעודד את שואפי-הפיתרון במחנה הפלסטיני (ראה מיסגרת)?

נראה כי מוסדות המדינה אינם ערוכים לבחינה זו - ומעגלי-הקסמים של טרור וטרור-נגדי יימשך.

הממשלה

ההר הוליד עכברים

כז אחד חוקר

את עצמו, שום

שר אינו מתפטר

לא היה מנוס. בתצהיר שלו לבית המישפט העליון אישר היועץ המישפטי לממשלה את אשר היה ברור לחלוטין גם בלאו הכי: כי קבוצה של פקידים, חברי משרד-הממשלה השונים, קשרו ביניהם קשר כדי לנשל את הבדואים בנגב. (תוך הונאת בית-המישפט (העולם הזה 2172).

לא היה צורך בחקירה מתוחכמת כדי להבין כי מה שנעשה בכפר-הבדואים אל-לג'ייה לא יכול היה להתבצע, אלא באמצעות שיתוף-פעולה גלוי או סמוי בין משרד-הפנים, מינהל מקרקעי-ישראל של משרד-החקלאות, משרד-השיכון והמיטרה. דו"ח היועץ המישפטי אישר זאת בצורה חד-משמעית. הוא הוסיף על כך נזיפה לסגן פרקליט המדינה, רנאטו יאראק - והסתפק בכך. את החבילה הזאת הגיש לבית-המישפט העליון.

המסקנות המעשיות: בית-הדין ה' מישמעתי של המדינה ידון את הפקידים, איש משרד-המישפטים יינזף, המיטרה תחקור זאת התנהגות השוטרים, כלומר: כל אחד יחקור את עצמו. המיטרה תחקור את עצמה. הפקידים יחקרו את הפקידים, היועץ המישפטי ינזף בפקיד שלו. ההר של נזיפת בית-המישפט העליון הוליד כמה עכברים.

המש"ש שאולדת. אם זה יהיה סוף-פסק, תהיה זאת סטירת-לחי לשלטון החוק, עלבון לאינטליגנציה של האזרחים, ביוזין לדמוקרטיה. מעשיהם של העכברים אינם מעניינים. אם יסלקו עכברים אלה, יבואו במקומם אחרים וימשיכו לעשות אותם המעשים. תמיד ימצאו פקידים וזטרים שיבצעו במחמתת את המדיניות הבלתי-חוקית של הממונים עליהם, ואשר ישמשו - מרצון או מאונס - כשעירים לעזאזל כאשר הם נתפסים כשקללתם.

השאלה הגדולה היא בדרג הרבה יותר בכיר:

- מדוע סברו פקידים אלה, שהם ממלאים את רצונם של ראשי-המדינה?
- כיצד מעזים פקידים בינוניים וזר טרים לעסוק בפעולות בלתי-חוקיות נגד אזרחי-ישראל, כאשר שיטות-הביצוע הן מחתרניות, כמו מריחת בוז על שילטי-זיהוי, עמידה בריחוק מן המקום, וכו' - מעידות בכיבוד על המצפון הרע?
- מי נתנו לפקידים אלה את ההר (המשך בעמוד 60)

האם זה אמת לבאות?

במכה ברוטאלית אחת נקרע מסך האשליות. המצב נתגלה לאשורו. בכך הצליחו ארבעת הפידאיון, כאשר פרצו את הגנת-החופים של ישראל ופתחו בלילה-הזוועות: הם שמו קץ לאופוריה של השלום.

מי שסבר כי חתימת חוזה-השלום היש-ראלי-מצרי שמה קץ למלחמות, התבדה במהרה. כפי שחזרו והדגישו המצרים עצמם, לא פעם, ישראל לא השיגה את השלום הכולל עליידי חתימת חוזה זה. הבעייה העיקרית נשארה פתוחה. כל עוד לא תיפתר, לא תגיע ישראל אל המנוחה ואת הנחלה.

אמת לבאות

ה תוצאה המדינית הראשונה של ההתקפה היתה דחיית ביקורו של שר הביטחון, עזר וייצמן, בקאהיר.

תוצאה זו היא מיקרית. שולחי החוליה לא יכלו לדעת כי דווקא ביום זה מתכונן שר-הביטחון לטוס לבירת-מצרים, וכי יחליט לדחות את הטיסה בעיקבות המעשה, כדי לדון בצעדים המתחייבים ממנו.

אולם המיקרה הזה הוא סימלי. נסיעת השר למצרים היא חלק מן המערכה לקידום השלום הישראלי-מצרי. התקפת הפידאיון בנהריה היא חלק מן המערכה לסיכול שלום דו-צדדי זה. המוציא את עוצמת מצרים מן העימות הישראלי-ערבי, מבלי שהבעייה הפלסטינית נפתרה.

קרוב לוודאי כי עם פרישת מצרים מן המלחמה נעלמה האופציה הצבאית של המדינות הערביות. העוצמה הסורית-עיראקית-ירדנית לבדה אינה מספיקה למילחמה בצה"ל. מה גם שלעיראק יש עורף חשוף כלפי איראן העויינת, וכלפי הכורדים המרדניים. מילחמה כזאת לא ייתכן בלי גיבוי סובייטי תקיף ונמרץ, וזה אינו קיים כעת.

משום כך נשארים הפלסטינים הגורם היחיד, המסוגל להילחם. כמו אחרי מלחמת ששת-הימים, שבה התמטטו הצבאות הערבים, עברה המערכה למישור של טרור וטרור-נגדי בין ישראל והאירגונים הפלסטיניים.

משום-כך יתכן כי ליל-נהריה הוא אות לבאות.

אירגון קיקיוני

ב שביעות האחרונים היתה שורה של פעולות, היכולות להתפרש כהס' למה מובהקת של פעולת האירגונים.

מלבד הפיגועים ה"שיגורתיים" של הנחת פצצות באתרים שונים בישראל עצמה, חדרו חוליות של פידאיון פעמיים מעבר לירדן, וכל אנשיהן נהרגו. פעמיים היו חדרות מדרום לבנון, וגם שתי חוליות אלה חוסלו. בנמל-התעופה בריסל היתה התקפה, שסוכי לה בו במקום עליידי אנשי-ביטחון ישראל ליים. חוליה של פידאיון נלכדה בלב ים, כאשר יירט חיל-הים את ספינתם.

אחרי כל הכישלונות האלה, באה הפעולה בנהריה. שהצליחה חלקית. הפידאיון הצ' ליחו להגיע אל היעד, אך לא הצליחו לקחת עימם בני-ערובה ולחמוק.

האם פירוש הדבר כי אירגוני אשף חזרו אל שיטת הטרור הבינלאומי, ובכללו הפיגועים בתחבורה האווירית העולמית, כמו בסוף שנות ה-60 ובראשית שנות ה-70? האם יש בציגונם ובכוחם להסלים את הפיגועים בישראל, מן השור של התקפות מעלות, בית-ישאן והקנטריקלאב? עוד מוקדם לקבוע זאת. אך האפשרות קיימת.

הגוף שביצע את פעולת-נהריה הוא אירגוני של אבו אל-עבאס - גוף פורש מגוף פורש מגוף פורש. אבו אל-עבאס ידוע כמשרת העיראקים.

אין מה להפסיד

מזה כמה שנים ריכזו פתח את "ה" מאבק המזויין" בישראל ובשטחים המוחזקים, ומנעו פעולות בחו"ל ובנתיבי האוויר. כפי שאמרו מנהיגי, פגעו הפעור לות בעולם במעמדו הבינלאומי של אש"ף, וקוממו את דעת-הקהל העולמית נגד הפלסטינים. ואילו הפיגועים בישראל ובשטחים המוחזקים נתקבלו על-ידעת העולם, כפעור לות-התנגדות לגיטימיות של עם שלא זכה בהרות.

פעולות מסוג זה מבוצעות כיום עליידי המחתרת השחורה ברודזיה, הזוכה בתמיכה גלויה מצד ארצות-הברית ובריטניה. כמותן בוצעו בשעתו על-ידי הפל"ן באל-ג'יריה, והעולם כולו הצדיק אותן. גם המחתרת האירית פועלת באכזריות דומה.

אך אש"ף החזיק בשנים האחרונות גם פעילות זו "על אש קטנה". מנהיגיו נאבקו על הלגיטימיות הבינלאומית, ודאגו לתד" מית האירגון בעולם. הפעולות נועדו להחרי זיק את הבעייה הפלסטינית בתודעת העולם, מבלי לפגוע בתדמית של תנועה המוכנה למשא-ומתן למען פיתרון-שלום.

יתכן כי קו זה השתנה עתה, אם כי עדיין אין הוכחה מספקת לכך.

מאז חתימת חוזה-השלום מתנהל בתוך האירגון ויכוח, שבו עלולה הכף לנטות עתה לעבר הקיצוניים. הסיבות לכך:

- טענת הקיצוניים, כי הקו המתון יחסית של השנים האחרונות לא נשא פרי. ההתקרבות המייוחלת לארצות-הברית לא היתה. בחסות ארצות-הברית נחתם חוזה שלום, שאינו נותן לפלסטינים דבר. לדעתם של יסודות אלה, רק שורה של פעולות ראויה גדולות, שיעוררו שוב את העולם, ישכנעו את ארצות-הברית שלא תשיג יציבות במרחב בלי פיתרון פלסטיני.

- המדינות הערביות, המתנגדות למדיי ניות אנוואר אל-סאדאת, אך שאינן מסור גילות לפתוח במלחמה בישראל, מרובנות את האירגונים הפלסטיניים להילחם בר מקומן.

- ההצהרות האחרונות של ראשי ישראל אינן משאירות ספק בלב הפלסטינים, כי האוטונומיה תהיה ריקה מתוכן, ולא נועדה, אלא לבסס את הכיבוש הישראלי בגדה וברצועה. הדבר מחליש עוד יותר את היסודות המתונים באש"ף, שהיו מוכנים לבדוק אם ניתן לנצל את האוטונומיה כדי להגיע למדינה פלסטינית בדרכי-שלום.

- פעולות ההתנחלות, וההכרזות התכופות על התנחלויות נוספות, פעלו באותו כיוון. כל אלה יוצרים בלב רבים מן הפלסטינים את ההרגשה כי במילא, אין מה להפסיד, וכי יש להשתמש דווקא בשיטות האכזריות ביותר כדי להעמיד את ישראל והעולם על כך שלא יתכן שלום בלי הפלסטינים. יתכן מאד שזוהו מקח-טעות. העולם משלים עם פעולות-טרור בנסיכות כאילה, אך אינו אוהד אותם. יתכן כי הפידאיון היו משנים את יחס העולם אליהם לטובתם, אילו היו נמנעים ממעשי-אכזריות בולטים, שאין בהם היגיון קרבי, והמעוררים סלידה בכל מקום. כל עוד נהרגים ילדים וגשים בפיגועים מסוג זה, וכל עוד לא נעשה מצידם הכל כדי לכוון את הפעולות נגד

האח סמוי והגיסה צביה האם מעשי-אכזריות משתלמים?

לוחמים בלבד. אין הם יכולים לעורר אהדה לעניינם. בעיני הפלסטינים, מבצעי הפעולות האלה הם גיבורים לאומיים, החודרים לבדם אל ארץ אויבת. מעטים מול רבים, מול פני העוצמה הכבירה של צה"ל, כשסיכוייהם לצאת חיים הם קלושים. אולם העולם אינו יכול לראות גבורה בפעולות אלה, כאשר רוב הקורבנות בהם אינם, אלא ילדים וגשים.

העולם מחריש

אולם גם ישראל אינה זוכה באהדה רבה. אחת התופעות הבולטות, אחרי ליל-הדמים, היתה חוסר נכונותו של הר ישראלי, וגם של ידידותיה המסורתיות של ישראל, להשתתף בצערה. פה ושם היו ששילמו מס'שפתיים לגינוי הפעולה ומר בצעיה. האחרים לא עשו גם זאת.

הסיבה לכך נעוצה בהרגשה הכלל-עולמית כי בהתעלמה מן הבעייה הפלסטינית, מביאה ישראל את האסון על עצמה. לעולם שוב אין סבלנות לדיבוריה של ממשלת ישראל, אחרי שהבהירה, בצורה שאינה מותרת ספק, שאין בדעתה אף להעניק לפלסטינים מינוסם של חרות לאומית, חרף האמור בהסכמי קמפ-דייוויד.

במדינות אירופה, שיש להן יחידות בחיל-האוו"ם בדרום-לבנון (יוניפי"ל), שורת במילא התמרמרות גוברת והולכת נגד יש-ראל. המייג'ר סעד חדאר, שהפגין השבוע את כוחות האו"ם, שהתגרה בהם ושהפיל בהם חללים, מוחזק באירופה כולה כבובה בידי ישראל.

ואילו שרי-המדינה לענייני-חוץ במצ' ריים, בוטרוס בוטרוס-ע'אלי, פנה לארצות-הברית, בשם ההיגיון, והציע לה להיכנס להידיברות עם אש"ף. בכך הביע את הדיעה הכללית השוררת במצריים. המצרים טור חים שעליידי יחסה השלילי המחולט לעניין הפלסטיני, מחזקת ישראל את הקיצוניים במחנה הפלסטיני, ומקשה על מצריים ל-שבור את החזית הכל-ערבית, המתלכדת נגדה.

כך, בעוד שהאשה זעקה בנהריה, והרגי שות סערו בישראל, עמדה ישראל בודדה במערכה. לא מפני שהעולם מתנכר להם יהודי, לפי שפיטפטו השבוע הדמגוגים המיקצועיים, אשר ביקשו להיבנות מן האסון, אלא מפני שמדיניותה של ישראל כלפי הבעייה הפלסטינית מנכרת את העולם כולו.